

Mennesker, thi man kan ganske rigtigt sige om dette Beløb, at man havde ikke nogen som helst Ret til at eksperimentere med det til usikre Udlaan. Men hvad andet er det, Bestyrelsen her har gjort med denne rige Stiftelses Midler end at ofre dem i vild Spekulation? Og de er alle gaaet tabte. Det forekommer mig, at man med lige saa stor Ret kunde sige, at denne Bestyrelse, som har sat disse store Midler til, som af Stifterinden var givet til fattige Børns Opdragelse og til det nationale Mindesmærkes Vedligeholdelse, af deres store Løn burde afdrage, hvad de saaledes har ødslet bort.

Jeg skal søge at godtgøre Bestyrelsens Ordholdenhed paa andre Punkter. Bestyrelsen motiverede, som sagt, sit Andragende af Januar 1875 om Approbation paa Fundatstillægsbestemmelserne med, at der hvert Aar skulde udgives en Beretning, og i 1877 vedtager den og skriver i Beretningen, at det er Bestyrelsens Villie, og at det er den magtpaaliggende, at der hvert Aar skal udgives en Beretning, som skal sendes til hver Kommune i Landet. Dette opretholder Bestyrelsen indtil 1897, men saa holder den op dermed, og hvorfor? Maaske vil nogle af dem, der forsvare Bestyrelsen, sige, at det er et rent Tilfælde. Ja, paa Jægerspris er alting et rent Tilfælde, og det skal jeg ved en senere Lejlighed paavise. Men naar man ser paa disse „Tilfælde“ i Jægerspris' Administration, vil man se, at hvert eneste Tilfælde har sin Virkning. Det har dette Tilfælde her ogsaa, og det har maaske ogsaa sin Aarsag. Thi 1897 er maaske nok det daarligste Aar i økonomisk Henseende for Jægerspris. Det reelle Tilskud er, saa vidt jeg kan se af Regnskabet, i det Aar 51,000 Kr. Jeg er tilbøjelig til at tro, at man har kørt med en hel Del Kram, man en Gang skulde have ud af Verden, og saa har man resolut gjort det. Det skal jeg nu ikke kunne sige bestemt, thi af de Regnskaber, der foreligger, kan man intet se. Som sagt, der udgives det Aar ingen Beretning og heller ingen næste Aar. Og der er en Mærkelighed til for dette Aars Vedkommende. I 1899 udgiver man en samlet Beretning for 1874—99, og i den optager man en Ekstrakt af Regnskabet fra 1898. Hvad havde nu været naturligare, da man ingen Beretning havde afgivet i 1897, end at tage det Aar med? Men det gjorde man ikke. Man gør sine Slutninger deraf, og jeg tror, at disse Slutninger maa staa ved Magt. Men, som

sagt, i 1897 hører man op med at udsende Aarsregnskaber, og da man udgiver den samlede Aarsberetning for 1874—99, siger man i denne: Nu vil vi ikke mere udgive nogen Aarsberetning, men 3-aarige Beretninger, og i disse skal der hvert Aar komme en Ekstrakt af Regnskabet, for at Offentligheden kan se, hvordan det gaar paa Jægerspris. Men fra 1899 og til denne Dag er der ikke udsendt en eneste Beretning og heller ikke nogen Ekstrakt af Regnskaberne. Der er altsaa gaaet 14 Aar. Men, siger man: Nu skal der komme en Aarsberetning til næste Aar; det maa da blive en Beretning, som man kan kalde en 14 Aars Beretning. Men jeg vil sige: Er det nu ogsaa rigtigt, at der kommer en Beretning til næste Aar, saa vil den paa et vist Punkt blive overordentlig mangelfuld. En Ulykke kommer sjældent alene. Da man i 1897 undlod at udsende Aarsberetning, skete der en Ulykke til; thi saa længe man udgav en Aarsberetning, maatte man holde Maskineriet gaaende, og der skulde i disse Aarsberetninger nødvendigvis optages forskellige Ting: man skulde vide, hvorfra Børnene kom, hvorledes de opdroges, og hvor de gik hen; og det forekommer mig ogsaa, at dette er noget, som Offentligheden har den allerstørste Interesse i. Naar man nu ved, at der til den Dag i Dag er udgaaet maaske over 1,000 Pigebørn, som er opdraget paa Jægerspris, er det ikke ganske hen i det blaa, at Offentligheden spørger: Hvor er disse Mennesker gaaede hen, og hvorledes arter de sig? Offentligheden har Interesse i at se, hvorledes Opdragelsen har været. Men da man, som sagt, i 1897 undlod at udgive Aarsberetningen, undlod man mere. Man har da ræsonneret som saa: Kan Bestyrelsen sløje af, og kan det gaa godt, saa kan Funktionærerne ogsaa gøre det. Og fra 1897 i en 10-aarig Periode findes der paa Jægerspris intet, som kunde give Oplysning om disse Børns Forhold; disse Blade er hvide. Der blev i en Periode derefter, nemlig fra 1907 til 1910, gjort et første Forsøg paa at udfylde Hullerne, og ganske sikkert er en Del af dem udfyldte. Jeg vil tro, at den nuværende Forstander har fortsat i samme Spor, men at det aligevel vil være mangelfuldt, og at det er en særdeles daarlig Ting, der her er sket, det er givet. Derom vil den Beretning, som en Gang udsendes, komme til at bære Vidnesbyrd.

Jeg vil derefter gaa over til med nogle Ord at omtale Kapitalformuen. Som jeg nævnedes før, var den, efter at de Jægers-